

Mű címe: „Én vagyok”

Műalkotás anyaga: mázatlan kerámia, 1 m²

Alkotó: Kiss Bernadett (SZTE JGYPK)

Konzulens: Molnár Sándor adjunktus (SZTE JGYPK)

Tudományos Konzulens: Dr. Beinrohr László (MTA Természettudományi Kutatóközpont)

A tervezési, kísérletezési, fejlesztési folyamata az „Én vagyok” című munkának

Régóta foglalkoztatott az a gondolat, hogy lehet félig síkban és félig térben, a nem megszokott módon magamat ábrázolni. Valami olyat kerestem, ami túlmutat a megszokott tanulmányokon, de mégis valóban egy „önarcképet” kapok végeredményül. Mély érdeklődéssel fordultam a DNS térképek és fehérje (protein) kimutatások felé. Kedves barátaim révén láthattam a kapcsolódó tudományos kutatómunkák folyamatát. Így ez adta számomra az első láncszemet a célom eléréséhez. A későbbiek során a két gondolati láncszem össze találkozott: az „önarckép” és a tudomány világa. Így jött létre bennem a vágy, hogy párhuzamos kutatásokkal fejlesszem és megalkossam ezt a munkát.

A protein kimutatás egyfajta nyomozási késztetést indított meg bennem, úgy tekintek erre a kimutatásra, ahogy a nyomozó az ujjlenyomat révén jutott információkra. A fehérjelenyomat, hasonlóan az ujjlenyomathoz egyedi és megismételhetetlen személyes információ. Ezt tudománytól távoli, de mégis emberközeli anyaggal, a kerámiával foglalmazom meg. Itt két dolog találkozik, a protein kimutatás megadja a receptet a DNS-emhez, ami a saját „gyártási receptemnek” tekinthető. Majd ezt vetítettem ki a kerámia alkotásaimba. A proteinek illetve a proteinek gyártásához szükséges DNS felelős az ember biológiai „eredetiségéért”. DNS révén örököljük a szüleinktől és felmenőinktől a külső és belső alaptulajdonságainkat, és adjuk tovább az utódainknak – a tulajdonságaink viszont a fehérjéken keresztül nyilvánulnak meg.

A tervezés során az volt a célom, hogy képi formában, nem megszokott módon mutassam be önmagam. Ezért úgy gondoltam, hogy saját magam megmutatása nem egy hagyományos értelemben vett önarckép lesz, hanem ettől mélyebb és sokkal személyesebb megjelenítési formát választtam. Ez a forma a testemből vett minták és proteinek kimutatásával jött létre, amik cserébe a DNS állományom alapján készültek. A létrejött alkotásban a saját hajam, vérem, vérsavóm, sőt vizeletem, körmöm és nyálamat használtam fel – ha nem is közvetlenül. Ezekből a testmintákból kaptam egy képet és ezzel dolgoztam tovább. Amit átkódoltam a kerámia nyelvére...

A párhuzamos kutatások alatt azt értem, hogy konzultáltam erről a témáról és a protein kimutatásról Dr. Beinrohr Lászlóval, az MTA Természettudományi Kutatóközpont tudományos munkatársával. Segített nekem a kimutatást előkészíteni, amivel én tovább tudtam dolgozni. A továbbdolgozáson kísérletek sorait értem, mind a kerámia metszésének mikéntjeit, különböző szilárdságú állapotokban, különféle vágó eszközökkel. Ami még érdekes kérdés volt, hogy milyen módon lehet leképezni a síkban megkapott protein kimutatást az agyag munkáimon. Végül a sötét sávok adták a mélységét és a világos illetve szemmel több helyen láthatatlan részek a magaslati pontokat határozták meg.

Az általam készített munkán a sávok három részből állnak. Szerettem volna több egységre bontani, az anyag tulajdonságait figyelembe véve: szárítás, mozgatás, ragasztás, a kész tárgy súlya, törékenysége. Ezek voltak a főbb szempontok, ami miatt végül felosztottam a sávokat. Ezzel a lépéssel ismét kicsivel közelebb kerültem a munkám az építészet felé, és távolodott a „festészet” megközelítéstől. Így a munka csomópontot és határvonalat jelképez a képző- illetve az iparművészet területén. Képzőművészeti tárgy, mivel falon prezentálom. Ugyanakkor iparművészeti is, mivel a képkeretből kivéve egy falburkolatot képez. Mégis

mindkettő, mert az „önarcképem” kifejezése volt a fő cél. E munka elkészítését követően számos újabb öltetem támadt, hogy tudnám ezt sorolni, rendszert alkotni.

A kész művet el tudnám képzelni az MTA Természettudományi Kutatóközpont épületének falára is. Azzal a módosítással, hogy az ott dolgozó tudományos munkatársak protein kimutatásával lehetne egy falburkolatot díszíteni. Itt a méretekkel lehetne esetlegesen különbséget tenni, a tudományos eredményeiket és sikereiket reprezentáva milyen helyet, pozíciót töltenek be. Ez az ábrázolási mód összeköti a tudományt a művészettel. Hiszen tudományos eredményeket vettem alapul, amelyet a kerámia adta lehetőségek és az általam szubjektíven megítélt kódolási móddal igyekeztem létrehozni.

Zárásként néhány képpel illusztrálom az alkotói munka folyamatát:

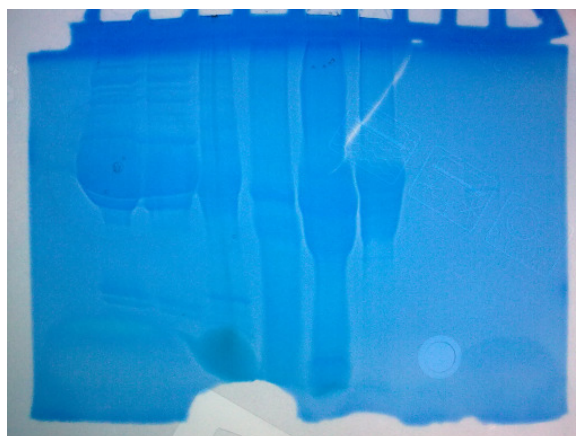
A képen a vérminta centrifugálása, ahol a véralvadék elválasztása történik a vérsavótól.

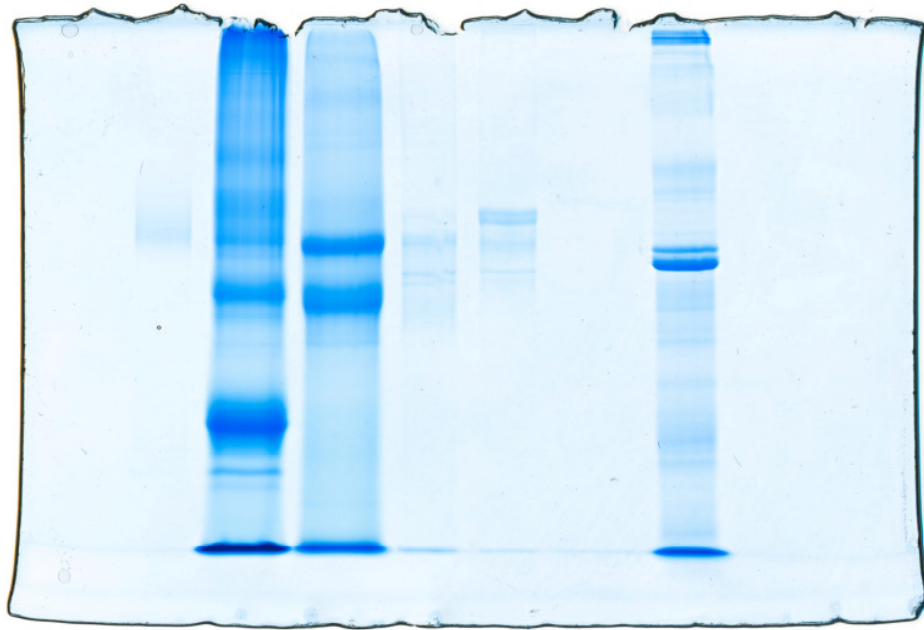
A testminták feltárása illetve feloldása megfelelő reagensben.

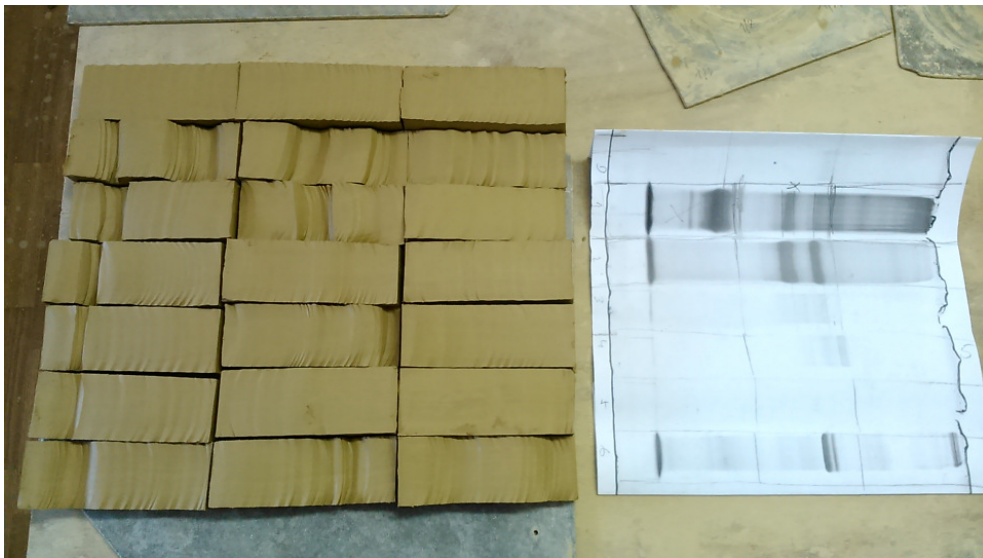
A feltárt minták elektroforetikus analízise folyamatban.

Az első próbakísérlet (fehérjeelektroforézis) eredménye.

A végső, optimalizált kísérlet eredménye...

...és a kísérletek alapján készült kerámia.